

DE STEM

Beeld: Kimberly Dias

Leeg van binnen, niet als in gevoelloos, nee, letterlijk leeg. Honger doet pijn, maar verhongeren helpt, zegt ze tegen zichzelf. Ze huilt en gilt wanneer er niemand is, en ook zo stil dat niemand het merkt. Ze staat daar, dus ze heeft het overleefd. Maar overleven betekent niet dat ze niet bang is, bang voor wat nog moet komen.

Zelfhaat groeit in haar, waarom ze dit doet weet ze niet. Ze verwachtte van de stem dat hij de antwoorden voor haar had, maar nu is hij haar grootste angst.

Bij haar eigen gedachten voelt ze zich veilig, ze zijn loyaal en altijd eerlijk tegen haar in een wereld vol bedrog, onbegrip en vaders die het gezin verlaten. Ze moet vertrouwen op de stem die sterker is dan de ratio.

De honger groeit als een gek, de duizeligheid complimenteert haar met haar overwinning van deze dag. Elke kilo laat haar voelen hoe slecht haar zelfbeheersing is geweest. De stem is houvast. “Blijf gaan zoals je gaat, ga van die heuvel af. Het leven waarvoor je aan het vechten bent, zal niet luisteren naar het gehuil. Ik zal altijd bij je blijven.”

Ze heeft geen keus, ze moet. Er is een belofte gedaan en ze moet zich eraan houden en dan wordt het beter. Gestraft zal ze worden, wanneer zij niet over zelfbeheersing beschikt. De stem is haar beste vriendin en zal haar nooit verlaten. “Eens erin is voor altijd” Familie is niet te vertrouwen, en vertellen leugens.

Maar toch. Ze weet het niet meer. Dit kan niet gezond zijn. Ze wil dat het verdwijnt, ze wil

geen vrienden meer zijn, het maakt haar ziek. Maar eens erin is voor altijd.

Volgens de schaal zou ze gelukkiger moeten zijn. Alleen begint ze zich er langzaam van te weerhouden nu ook haar omgeving hun zorgen uit. Haar moeder heeft ze uit haar leven geduwd. “Ik doe je een plezier, laat me alsjeblieft alleen. Je weet te veel mam, alsjeblieft ga weg. Ooit zul je me bedanken!” Ze voelt zich een lafaard, heel haar leven heeft het in haar gezeten. Als ze haar moeder weer toelaat zal ze het risico lopen dat zij weer haar leven verlaat.

Het eind is in zicht, ze voelt het aan alles. Er is geen controle meer, de stem is niet langer haar vriendin, ze wil ervan af. Ze moet, anders is ze alles kwijt. Als ze nu meer van zichzelf zou houden en haarzelf zou geven wat ze nodig heeft, zou ze dit niet voelen. Je kan nog zoveel van de honger vergaan voordat je sterft. Het is niet het lichaam waar iedereen van houdt, maar de geest die door je lichaam wordt beschermd, en deze maakt zij langzaam kapot. Alsjeblieft eet!

Maar zelfs nu nog staat ze daar, in de badkamer, na het diner. Haar laatste diner. Haar stem, haar ratio is allang weg en zal niet meer terugkeren, het is kapot.

Het was haar enige kans, maar ze kon de pijn niet aan.

Daar stond haar moeder, midden in de nacht in de ijskoude badkamer, die stonk maar tegelijkertijd ook zo bekend rook, in shock van wat ze net had gezien.